

## POSTANOWIENIE

16 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 16 czerwca 2026 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa B.T. i J.T.  
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.  
o zapłatę i ustalenie, ewentualnie o zapłatę i ustalenie,  
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie  
z 28 października 2025 r., I ACa 761/23,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 28 października 2025 r., zaskarżając ten wyrok w części, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oraz uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 15 września 2022 r. w części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa w zakresie 291 343 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na nieprawidłową ocenę przez Sąd Apelacyjny skuteczności oświadczenia o potrąceniu z 28 stycznia 2025 r. w toku postępowania apelacyjnego oraz zaniechanie uwzględnienia tego zarzutu.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi.

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona; nie wyjaśnił, jaki przepis bądź przepisy zostały jego zdaniem naruszone w stopniu kwalifikowanym, przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi. Pozwany wskazał, co prawda, w treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że Sąd Apelacyjny nie zastosował art. 498 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 499 k.c. (s. 6 skargi) oraz że dokonał błędnej wykładni przepisów, tj. art. 498 i 499 k.c. (s. 8 skargi), nie jest to jednak równoznaczne wypełnieniem obowiązku, o jakim mowa powyżej. Taka konstrukcja wniosku wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Ponadto powołanie się przez Sąd Apelacyjny, na brak „jakiegokolwiek informacji odnośnie [do tego], kiedy i czy nastąpiło wezwanie do zapłaty jeszcze przed wniesieniem pozwu przez pozwanego, czy też takie wezwanie do zapłaty stanowił wniesiony pozew, a jeżeli tak, to w jakiej dacie nastąpiło jego skuteczne doręczenie” (s. 76 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), stanowiło podstawę nieuwzględnienia zarzutu potrącenia ze względu na niemożność ustalenia chwili wymagalności wierzytelności wzajemnej pozwanego banku. Niewątpliwie jest to

okoliczność istotna z perspektywy zastosowania art. 498 i 499 k.c. i skuteczności powyższego zarzutu. Ten element dotyczy jednak brakujących ustaleń faktycznych, które nie mogą być przedmiotem zarzutów kasacyjnych (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Marcin Łochowski

(D.Z.)

[SOP]